

МОСТОВЕ НА ДУНАВА

Три дена бѣ между насъ като гостъ българскитѣ писателъ Александъръ Балабановъ.

Запознахъ се съ него лѣтосъ на конгреса на Пенклубовѣтъ въ Виена. Той бѣше тамъ делегатъ на българскитѣ центъръ, чийто председателъ е сега той следъ г. Шишмановъ, който се помина миналата година.

Балканитѣ се сближаватъ, когато сж на западъ, географията ги събира, каквито и да сж различията между тѣхъ: племенни, езикови, религиозни или исторически.

Унгарцитѣ упорито се придържатъ о своята традиционна опозиция, но и тѣ не могатъ да се отдѣлятъ.

Обаче съ Александъръ Балабановъ ни съединява и свързва и нѣщо по-друго.

И сега го видѣхъ такъвъ, какъвто го отлжчихъ отъ другитѣ още **тогава.**

На събранието, при откриването на сесията седѣше на чина, доста много облегнатъ на облегалото, съ глава малко прикривена на страни. Черна буйна коса на кждри припадаше до надъ очитѣ му като нѣкоя перука. А на лицето му — дветѣ голѣми черни дупки подъ очилата му. Узнахъ по-сетне, че зеницата на окото му е била разкъсана презъ време на земетресението презъ 1928 г. и че сега отива да се цѣри въ Европа.

До него втория делегатъ, младиятъ писателъ Владимиръ Поляновъ, който нѣщо се бѣ навелъ къмъ Александъръ Балабановъ, за да чуе тежката му и бърза речъ. Високия, стройния Поляновъ до набития, червендалестия здравенякъ Александъръ Балабановъ.

Въ тоя моментъ нѣкакво неспокойство бѣ овладѣло Балабанова и той само току го отправаше отъ единия край на заседателната зала къмъ другия, тъй както лжкѣтъ отправя стрелата си.

Дали е поради нѣкое ново предложение, което трѣбва да мине подъ неговата критика? Или нѣкой новъ въпросъ трѣбва веднага да се разясни?

Не се търсихме — пакъ се намѣрихме.

Еднажъ въ една прохладна утрина, твърде рано, при заминаването отъ Земерингъ за Виена. И ние като селени, които бѣха решили да вървятъ пеши, потеглихме отъ хотелъ Панхансъ презъ урвата и гората къмъ гарата.